

Fra: Litteraturens vej (2012).

MINIMALISME

Minimalisme er en kunstretning, der opstod i begyndelsen af 1960'erne og fik sit navn efter kunsthistorikeren Richard Wollheims essay "Minimal Art" (1965). Minimalisterne arbejdede med skulpturer, installation og monokrome billeder, alle sammen enkle og konkrete. Der var ikke tale om nogen symbolsk kunst, der gemte en betydningsmæssig dybde under overfladen. Den minimalistiske kunst dyrker et rensset abstrakt udtryk, stilisering og den størst mulige forenkling, hvorfor minimalisme både i arkitektur, billedkunst og litteratur skyr ornamenten og pynt under enhver form.

Litterært påvirkede minimalismen udøverne af den nye roman i Frankrig, eksperimentelle dramaer som Samuel Becketts *Breath* (som var de 30 sekunder et åndedrag ordløst udstrækkes), konkretisme og systemdigtning. En anden central reference er Raymond Carvers noveller, som blev skåret ind til benet af hans redaktør.

I 1990'erne bliver minimalisme en etikette, man hæfter på forfatterskoleelevers leg med kortprosa og den enkle, overfladiske stil, som anlægges i blandt andre Helle Helles forfatterskab. Minimalismen betjener sig ofte af en indirekte fortællestil, hvor læseren selv skal slutte sig til resten. En systematik over minimalismens stilistiske virkemidler kunne se sådan ud:

- Formmæssigt spinkle historier med utydelige plots
- En underspillet fortæller med pokerfjæs, hvis troværdighed drages i tvivl
- Ordknaphed og ofte mange sideordnede sætninger
- Overspring i tid, som læseren selv må udfylde
- Mange underbestemte elementer i personbeskrivelse, miljø og handling
- Indtænkt læserrespons, så læseren selv kan udfylde de tomme pladser
- Anvendelse af hverdagssnakkende dialog med megen undertekst
- Radikalt blik for folk, der taler over sig eller forbi hinanden
- Brug af dækket direkte tale og andre indirekte fremstillingsformer
- Optagethed af hverdagsprocedurer i hjemmet
- Åbne slutninger

I 00'erne og 10'erne har minimalismen fortsat et godt tag i forfattere og læsere. Således modtog Helle Helle i 2012 De gyldne laurbær for sin anmelderroste bog *Dette burde skrives i nutid* (2011).